

РЕШЕНИЕ

№ 954

гр. Варна, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20213110116965 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано от предявени от НАП, чрез главен публичен изпълнител при ТД на НАП Варна, срещу П.Б. и С.А. пасивно субективно съединени искове с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК за обявяване за недействителни спрямо Държавата Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на Нотариалната камара, с който П.Б., представлявано от управителя си Е.Б.Т. продава на С.А., представлявано от управителя М.С.Е., собствения на продавача лек автомобил: марка „Мазда“, модел „2“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № ***, на цвят син металик, и Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на Нотариалната камара, с който П.Б., представлявано от управителя си Е.Б.Т. продава на С.А., представлявано от управителя си М.С.Е., собствения на продавача лек автомобил: марка „Мазда“, модел „ЦХ5“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № SH30247014, на цвят тъмносин металик, като сключени с намерение да се увреди публичният възискател.

Твърди се в исковата молба, че срещу данъчно задълженото лице П.Б. е образувано изпълнително дело № 211069203/2021 по описа на ТД на НАП - Варна, офис Варна, за събирането на неплатени в срок публични вземания. Сочи се, че същите произтичат от декларации за данъци и задължителни осигурителни вноски, декларирани в периода 01.01.2021 г. - 31.08.2021 г., представляващи изпълнителни основания за принудително изпълнение по см. на чл. 105 ДОПК. Излага се, че към 02.09.2021 г. общият дълг на длъжника възлиза на 16 261 лв., като същият не е погасен и понастоящем. При извършена проверка относно наличие на движимо и недвижимо имущество, собственост на длъжника, годно за обезпечаване и погасяване на неплатените задълженията, се установило извършване на поредица от разпоредителни сделки, сключени на една и съща дата, чрез които са отчуждени всички налични активи на дружеството длъжник. Две от тези сделки са процесните и общият размер на пазарната цена на вещното право на собственост върху автомобилите по двата

договора е в размер на 17 750 лв. Поддържа се, че преди изповядването на спорните сделки са налични изискуеми публични задължения в големи размери, установени по основание и размер, декларирани по електронен път с КЕП от задълженото лице. Извършено е пълно проучване на имущественото състояние на ответника и не е установено никакво годно за обезпечение недвижимо имущество. Банковите сметки са запорирани от НАП, но по данни на банката нямат наличност. Навежда се довод, че цялото движимо имущество (4 бр. МПС) е отчуждено на една и съща дата, непосредствено след деклариране на данъчните задължения. Посочва се, че при подписването на договорите за покупко-продажба на МПС са предоставени декларации по чл. 264, ал. 2 ДОПК. Излага се, че няма никакви постъпления по изпълнителното дело, въпреки реализираните сделки, при наличие на изискуеми публични задължения. Твърди се, че на декларирания адрес за кореспонденция няма юридическо лице с наименование П.Б., като при извършена проверка в Община Варна, район Приморски, е получена информация, че декларираният адрес от дружеството в ТРРЮЛНЦ не съществува. На декларирания служебен електронен адрес пред данъчна администрация, задълженото лице не получава кореспонденцията си. Няма инициирани срещи, нито поемани ангажменти по изпълнителното дело. Ищецът счита, че всички тези действия, а именно отчуждаването на цялото реално съществуващо имущество, отказът от погасяване на задълженията, деклариране на несъществуващ адрес за връзка, уврежда интересите му на вискател и предполага целенасочено поведение, обуславящо намерение за увреждане и възпрепятстване удовлетворяването на държавните вземания и фиска. При тези съображения ищецът моли за уважаване на предявените иски и присъждане на сторените разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът П.Б. е депозирал писмен отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на предявения иск. Твърди, че едва с получаването на препис от исковата молба е узнал за образуваното срещу него изпълнително дело за неплатени публични задължения. Излага, че въпросните МПС никога не са били активни на дружеството, а са стоки закупени като катастрофирали автомобили, които са отремонтирани и продадени вече в движение с цел реализиране на печалба. Сочи, че към момента на продажбата и през цялото време на владението им никога не е имало наложени възбрани, запори, обезпечения или каквито и да е било претенции от когото и да е било. Поддържа, че лек автомобил марка „Мазда“, модел „2“, с рег. № *** е придобит за сумата от 1800 евро на 12.12.2020 г., а при последвалата продажба от 02.09.2021 г. е продаден за сумата от 9850 лева, които са платени в брой от управителя на С.А.. Вторият автомобил – марка „Мазда“, модел „ЦХ5“, с рег. № *** е закупен на 02.12.2020 г. за сумата от 1800 евро и продаден на 02.09.2021 г. за сумата от 7900 лева, платени в брой от управителя на С.А.. Поддържа, че към тези дати ищецът е имал възможност да запорира автомобилите, ако са били налице изискуеми публични задължения, а едва след извършване на сделките, съобразно всички законови изисквания, иска да вмени вина у ответника за увреждане и възпрепятстване удовлетворяване на държавните вземания. Намира тези твърдения за неверни и необосновани. Навежда довод, че към датата на разпоредителните сделки би могло да се установи публично задължение на ответника, но не е доказано, че сделките са предназначени да увредят публичния вискател. В този смисъл моли за отхвърляне на исковата претенция.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът С.А. е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който излага становище за неоснователност и недопустимост на предявения иск, предвид съдържащи се противоречия във фактическите твърдения на ищеца и искането към съда. Поддържа, че твърденията на ищеца са неверни и голословни, създават неяснота каква е насочената срещу него претенция – за непозволено увреждане или за неоснователно закупуване, от което възникват за ответника съществени трудности да води защитата си срещу иска. Намира исковите за недоказани и посочва, че по време на изповядване на сделката надлежно са били комплектовани и проверени всички документи, направени били всички насрещни

справки от нотариуса, като след извършената служебна проверка в регистрите на КАТ и получено потвърждение е осъществено същинското нотариално прехвърляне. Счита, че от размера на продажната цена на автомобилите може да се изведе безспорен извод, че сделките са действителни. Като страна по договора ответникът заплатил сумите и надлежно осчетоводил получените фактури. Твърди, че няма задължения към ищеца по договорите за продажба. Излага, че ищецът не е провел пълно доказване на фактическия състав на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК и не е навел нужните твърдения в тази насока. Моли за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на сторените разноски.

Съдът, като съобщи събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд – Варна, 8 състав, е сезиран с пасивно субективно съединени конститутивни иски с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК.

За да е изпълнен фактическият състав на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК трябва длъжникът по едно декларирано или установено публично задължение, след датата на деклариране, респ. на установяването му или след датата на връчване на заповедта за ревизия, да е извършил разпоредителни действия със свое имущество с намерение да увреди публичния взыскател. Този фактически състав поражда правото на иск за обявяване на относителна недействителност спрямо държавата на съответните сделки или действия. Съгласно действащата редакция на разпоредбата (ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.), достатъчно е публичното задължение да е декларирано от задълженото лице, за да попада в предметния обхват на специалния отменителен иск. За да се прогласи за недействителна по отношение на публичния взыскател в хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, сделката трябва да е извършена с намерение да се увреди публичния взыскател, т.е. елемент от фактическия състав на посочената правна норма е намерение за увреждане на публичния взыскател - кредитор. В тежест на ищеца е да установи наличието на фактическия състав по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, пораждащ правото на иск за обявяване на относителна недействителност спрямо държавата на съответните действия и сделки.

В Решение № 69 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 534/2011 г., I т.о., е изследван въпросът дали намерението за увреждане, като субективен елемент от фактическия състав на недействителността на сделката в хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ГПК, включва намерение и у лицето, с което длъжникът е договарял. Прието е, че отговорът на този въпрос следва от сравнително-правното тълкуване на разпоредбите на чл. 135, ал. 1 ЗЗД и на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, уреждащи правните последици за кредитора от извършване на увреждащи действия от длъжника. Нормите на двата закона са в съотношение на специален към общ закон, поради което съвместното им действие е изключено, освен ако законът изрично не го допуска. Специалния характер на нормата на чл. 126, ал. 1, т. 4 ДОПК произтича от особеността на предмета на правно регулиране - възпрепятстване евентуалното осуетяване на събирането на установени публични задължения, по които кредитор е държавата, съответно общините. Именно, с оглед защитата на обществен интерес, като увреждащи са определени и действия или сделки, извършени не само след датата на установяване на публичното задължение, но и в един по-ранен период - в периода след получаване на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията се установят публични задължения. Специалният закон изключва приложението на общия, освен ако изрично не е препратено към общия. С нормата на чл. 216, ал. 3, ДОПК се препраща към нормите на чл. 134 и чл. 135 ЗЗД, но само за случаите извън тези по алинея първа. В нормата на чл. 216, ал. 1, т. 4, ДОПК липсва правилото на чл. 135, ал. 1, изр. второ, ЗЗД съгласно което, когато действието е възмездно, лицето с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането. Очевидно, че с оглед защитата на обществените интереси по събиране на публични задължения, специалният закон не е възпроизвел общата норма

за изискване на знание за увреждането и у приобретателя по сделката. След като такова ограничение липсва в нормата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, не може да се приложи общата норма на чл. 135, ал. 1, изр. второ ЗЗД. Следователно субективният елемент на фактическия състав на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК се изчерпва с намерението за увреждане само у длъжника и не включва такова намерение и у лицето, с което длъжникът е договарял.

Както е посочено в Решение № 27 от 28.02.2013 г., постановено по т. д. № 410/2012 г. на ВКС, II т.о., самото намерение за увреждане (*animus nocendi*) като факт е мисъл и желание да се направи нещо във вреда на кредитора, т. е. съзнание, че със съответния правен акт се уврежда кредитора, най-често като се намалява имуществото на длъжника, служещо принципно за удовлетворяване вземанията на кредиторите (чл. 133 от ЗЗД). Следователно, като вътрешно мисловно-емоционално състояние на длъжника (съответно на неговите управителни органи), то няма самостоятелна изява, която да е обща за всички случаи на разпореждане в контекста на увреждащите разпоредителни волеизявления, а следва да се установи след преценка на всички факти по конкретния спор. Естеството на този факт е такова, че трудно би се доказал при пряко доказване, а по-често следва това да стане при косвено такова, на основата на предположения произтичащи от преценката на конкретните факти материализиращи субективното намерение за увреждане.

В конкретния случай от представените от ищеца писмени доказателства – справка за задълженията на осигурител по Декларация Обр. 6/Заявление (всички подадени данни) за период на задължението от 01/2021 до 8/2021, декларирани с КЕП, и справка за общите задължения (е-услуга) към 25.11.2021 г., се установява, че ответникът П.Б. в периода 18.03.2021 г. – 23.08.2021 г. е декларирал по реда на чл. 105 ДОПК пред приходната администрация задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски в общ размер 12 765,47 лв., дължими за периода от 01.01.2021 г. до 31.07.2021 г. Правнорелеванното обстоятелство, че този ответник е декларирал наличието на публични задължения пред НАП не е оспорено от него в отговора на исковата молба, когато настъпва преклузията за такова възражение, съгласно чл. 133 ГПК, като заявява само, че едва с получаването на препис от исковата молба е узнал за образуваното изпълнително дело. Защитната му теза е, че към датата на разпоредителните сделки е могло да се установи по надлежния ред публичното му задължение, но не е доказано, че сделката е предназначена да увреди публичния взискател. Не оспорва и че публичните му задължения са останали непогасени, като изрично в доклада по делото съдът е указал на ответника, че в негова тежест е да установи заплащането им, за което не сочи доказателства.

Изяснява се от приложените Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на Нотариалната камара, и Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на Нотариалната камара, че на 02.09.2021 г. първият ответник е продал на втория ответник л.а. марка „Мазда“, модел „2“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № ***, и л.а. марка „Мазда“, модел „ЦХ5“, с рег. № ***, с рама № *** двигател № SH30247014, срещу продажна цена от 9850 лв. за първия и 7900 лв. за втория автомобил. Видно от същите и от представените фактури от 02.09.2021 г. и 03.02.2021 г., с приложени фискални бонове към тях, продажната цена на всеки автомобил е заплатена от купувача в брой на продавача. Същата съответства на застрахователната стойност на автомобилите, съгласно представените 2 бр. удостоверения за застрахователна стойност на МПС.

Според представените от П.Б. договори за продажба, в превод на български език, ответникът е придобил автомобилите през м. декември 2020 г. на цена от 1800 евро всеки. След придобиването им дружеството е застраховало автомобилите и

същите са преминали през технически преглед, а за единия е активирана и годишна електронна винетка, видно от приложените застрахователни полици от 15.07.2021 г. и 04.02.2021 г., знак за първоначален технически преглед – 2 бр. и декларация за активиране на електронна винетка от 06.02.2021 г. с фискален бон от същата дата.

Установява се от представената справка за ПС, с данни предоставени от КАТ (л. 20 от делото), че към 02.09.2021 г. ответното дружество е притежавало 4 бр. МПС, в т.ч. и процесните два автомобила, като всичките 4 бр. МПС са регистрирани на 03.09.2021 г. на новия собственик – С.А.. Обстоятелството, че всички притежавани от ответника П.Б. автомобили са придобити на една и съща дата от ответника С.А. се потвърждава и от представената от този ответник справка за активите към 31.12.2021 г.

Приобщени към доказателствения материал са Справка от Агенция по вписванията от 02.11.2021 г., Справка за вписванията по партида в Централния регистър на особените залози от 02.11.2021 г., Справка за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на физическо/юридическо лице от 02.11.2021 г., справка за въздухоплавателни средства вписани в Регистъра на гражданските въздухоплавателни средства на ГВА от 02.11.2021 г., писмо с изх. № В4067/06.10.2021 г. от „Айкарт“ АД и писмо с изх. № 0890-49-053888/02.09.2021 г. от „УниКредит Булбанк“ АД, от които е видно, че ответното дружество П.Б. след разпореждането с МПС не разполага с имущество, вкл. недвижими имоти и парични средства по откритите му банкови сметки, от които да се удовлетвори публичния взыскател.

По искане на ответника С.А. е разпитана свидетелката Д.Г.С. (главен счетоводител на ответното дружество), като от нейните показания се установява единствено, че към настоящия момент закупените от дружеството автомобили, продадени му от другия ответник, се използват за подпомагане търговската дейност на С.А., както и че свидетелката не е знаела за задълженията на продавача по сделката. Тези факти обаче са ирелевантни за правния спор, доколкото както вече бе изяснено по-горе, знанието на лицето, с което длъжникът се е договарял, за наличието на публичните му задължения, респ. за намерението за увреждане на публичния взыскател с процесните сделки, не е елемент от фактическия състав на ч. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК.

При така установените обстоятелства и изложените правни съображения настоящият съдебен състав намира, че по категоричен начин се доказва в производството наличието на деклариран от първия ответник П.Б. публични задължения в периода 18.03.2021 г. – 23.08.2021 г., както и извършването на процесните разпоредителни сделки на 02.09.2021 г., т.е. след датата на декларирането на задълженията.

Съдът счита за доказано и намерението за увреждане у длъжника, поради обстоятелствата, че продажбите са реализирани при наличието на вече деклариран от самия длъжник публични задължения, т.е. със знанието, че към този момент е имал непогасени задължения към фиска, като на една и съща дата ответникът П.Б. се е разпоредил с всички притежавани от него МПС в полза на другия ответник С.А., а продажната цена по оспорените сделки е получена в брой, без същата да бъде употребена впоследствие за погасяване на публичните задължения на длъжника, с което се осуетява възможността имуществото му да послужи за удовлетворяване вземането на Държавата като кредитор. Показателно за намерението на длъжника да увреди интересите на публичния взыскател е, че към датата на извършване на сделките длъжникът не е извършил никакви плащания за погасяване на публичните си задължения, които е декларира в продължение на няколко месеца, а същевременно след разпореждането с движимото си имущество длъжникът е останал без материални активи, които да послужат за удовлетворяване на вземанията на Държавата. Добросъвестността и знанието за увреждане на кредитора у приобретателя не подлежат на изследване, тъй като не са поставени като изискване в конкретната хипотеза, поради което правно ирелевантно е незнанието на приобретателя С.А. за увреждането.

Неоснователно е възражението на ответника П.Б., че ищецът е можел да се

възползва от правото си към датата на придобиването на автомобилите през 2020 г., както и към датата на регистрирането им в КАТ в началото на 2021 г., да запорира същите, тъй като към тези дати, публичните задължения все още не са били декларирани от дружеството. Освен това, дори и да е налице пропуск на публичния изпълнител да обезпечи вземането на Държавата чрез запориране на движимото имущество на длъжника, това не променя факта, че са сключени разпоредителни сделки от длъжника с намерение да бъде осуетено насочването на принудително изпълнение върху тях за вземанията на публичния изпълнител. Неотносими са и доводите на ответника С.А. относно извършените проверки от нотариуса преди изповядване на сделките, за размера на продажната цена на автомобилите, заплащането на сумите и надлежното осчетоводяване на получените фактури. Не се подкрепят от събрания доказателствен материал твърденията на ответника П.Б., че процесните МПС са закупени като катастрофирали автомобили, които са отремонтирани и са продадени с цел реализиране на печалба, тъй като в приложените от ответника С.А. удостоверения за застрахователна стойност на МПС е отразено, че към датата на продажбата им на 02.09.2021 г. автомобилите са били с недобър външен вид, което означава, че същите не са били в подходящ търговски вид, типичен за реализирането на печалба от продажба на стока. Същевременно, ответникът П.Б. е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по отношение на автомобилите, активирал е годишна винетка за единия от тях, което е целесъобразно при управлението на МПС, а не толкова при държането им единствено с цел препродажба.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че релевантно в случая е намерението за увреждане на кредитора към момента на разпоредителните сделки, поради което вписването в Търговския регистър на несъществуващ адрес на длъжника, като обстоятелство случило се през 2020 г. (видно от общодостъпните данни в ТР за П.Б.), т.е. преди осъществяването на оспорените продажби, не може да послужи като индичия за намерението за увреждане на длъжника.

С оглед изложеното по-горе съдът намира, че в случая са налице всички кумулативно предвидени предпоставки по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, поради което предявените пасивно субективно съединени иски като основателни следва да бъдат уважени и спрямо Държавата, представлявана от НАП, чрез ТД на НАП – Варна, процесните разпоредителни сделки от 02.09.2021 г., с които ответникът П.Б. е отчуждил в полза на другия ответник С.А. л.а. марка „Мазда“, модел „2“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № ***, и л.а. марка „Мазда“, модел „ЦХ5“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № SH30247014, следва да бъдат обявени за относително недействителни, като сключени с намерение да се увреди публичният взыскател.

С оглед изхода на правния спор пред настоящата съдебна инстанция по правилата на чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК следва в полза на ищеца да бъдат присъдени съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., определено съобразно чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ. Ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Варна дължимата за производството държавна такса в размер на 710 лв., на основание чл. 84, т. 1, вр. чл. 78, ал. 6 ГПК

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛНИ спрямо Държавата, представлявана от НАП, чрез главен публичен изпълнител при ТД на НАП Варна, Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на

Нотариалната камара, с който П.Б., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** продава на С.А., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Варна, р-н Приморски, ***, собствения на продавача лек автомобил: марка „Мазда“, модел „2“, с рег. № ***, с рама № ***, двигател № ***, на цвят син металик, и Договор за покупко-продажба на МПС от 02.09.2021 г., сключен с нотариална заверка на подписите, удостоверена от А.П., нотариус в район РС - Варна с рег. № 537 на Нотариалната камара, с който П.Б., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** продава на С.А., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Варна, р-н Приморски, ***, собствения на продавача лек автомобил: марка „Мазда“, модел „ЦХ5“, с рег. № ***, с рама № *** двигател № SH30247014, на цвят тъмносин металик, на основание чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК.

ОСЪЖДА П.Б., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** и С.А., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Варна, р-н Приморски, ***, да **заплатят** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Варна дължимата за производството държавна такса в размер на **710 лв.** (седемстотин и десет лева), на основание чл. 84, т. 1, вр. чл. 78, ал. 6 ГПК.

ОСЪЖДА П.Б., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** и С.А., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Варна, р-н Приморски, ***, да **заплатят** на НАП, чрез ТД на НАП Варна, сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на **200 лв.** (двеста лева), на основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____